ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τοῦ HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄκουγα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ σβυσμένα χείλη της μιὰ συνεχὴς ἐπίκλησις, πότε ἀγγλικὰ καὶ πότε ἰταλικά, πρὸς κάποιον τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε. Ἐπικαλεῖτο τὸν Ἀντονύ, καὶ τοῦ ἔλεγε μέσ' τὸ νειρό της νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὸν Μακάρι.

Ἐντωμεταξὺ ἐμένα μὲ βασάνιζαν τὰ λόγια τοῦ κακούργου. Ἔνοιωθα ὅτι τὸ ἄτιμο ψέμμα του ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βεβαιονόμουν ὅτι πράγματι ἦταν ψέμμα, θὰ μοῦ ἔτρωγε τὴν καρδιά.

Πῶς θὰ μάθαινα τὴν ἀλήθεια ;...

Δὲν ὑπῆρχαν στὸν κόσμο παρὰ δυὸ ἀκόμη πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἤξεραν τὴν ἱστορία τῆς Παυλίνας, ὁ Τζένερι καὶ ἡ γρηὰ Τερέζα. Ἡ Τερέζα εἶχε ἐξαφανισθεῖ κι' ὁ Τζένερι βρισκόταν στὴ Σιβηρία. Ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ προηγήθησαν τοῦ γάμου μου μοῦ ἐρχόντουσαν στὸ μυαλό : ἡ σπουδὴ μὲ τὴν ὁποία ὁ Τζένερι ἤθελε νὰ παντρέψῃ τὴν ἀνιψιά του, ἡ ἐπιθυμία του νὰ τὴν ξεφορτωθῇ.

Αὐτὲς ἡ ἰδέες μ' ἐξερέθιζαν σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε νὰ φαίνομαι σὰ μισότρελλος.

Εἶχα βγεῖ νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου καὶ περπατοῦσα στὴ λεωφόρο. Δυὸ σχέδια πρόβαλλαν στὸ μυαλό μου. Τὸ ἕνα ἦταν νὰ πάω νὰ συμβουλευθῶ τὸν πιὸ περίφημο φρενολόγο γιατρὸ γιὰ νὰ μάθω ἂν ἔμενε καμμιὰ ἐλπὶς θεραπείας τῆς Παυλίνας· τὸ ἄλλο ἦταν νὰ πάω στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ὀράς ὅπου ἔγινε ἡ δολοφονία καὶ νὰ τὸ ἐξετάσω ἀπὸ πάνω ὡς κάτω στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἐπῆγα στὸ γιατρό. Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα, ἐκτὸς φυσικὰ τῆς ἀτίμου συκοφαντίας τοῦ Μακάρι. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν μπάσω στὴν περίπτωση τῆς Παυλίνας χωρὶς νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα. Κατώρθωσα νὰ τὸν κάνω νὰ ἐνδιαφερθῇ πολύ, ἂν καὶ σὲ πολλὰ μέρη τῆς ἀφηγήσεώς μου διέκρινα ἕνα χαμόγελο ἀπιστίας στὰ χείλη'του. Εἶχε δεῖ καὶ προηγουμένως τὴν Παυλίνα καί, καθὼς μοῦ εἶπε, ἡ σημερινή της κατάσταση δὲν τὸν ἐτρόμαζε καὶ τόσο.

Ἄφησα ἔπειτα τὸ γιατρὸ καὶ πῆγα στὸ πρακτορεῖο ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ νοικιάσει τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ὀράς. Ἐκεῖ, ἔμαθα ὅτι τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐγκλήματος, τὸ σπίτι κατοικεῖτο γιὰ κάποσο καιρὸ ἀπὸ ἕναν ἰταλό, τοῦ ὁποίου εἶχαν ξεχάσει τὸ ὄνομα. Ἐπειδὴ εἶχε προπληρώσει τὸ νοῖκι δὲν ἐζήτησαν πληροφορίες γι' αὐτόν. Τὸ σπίτι εἶχε μείνει ἀπὸ τότε ξενοίκιαστο. Τίποτε τὸ ξεχωριστὸ δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτό, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τὸ νοίκιαζε σὲ τιμὴ τὴν ὁποία πολλοὶ εὕρισκαν ὑπέρογκη.

Εἶπα πὼς ἤθελα νὰ τὸ δῶ καὶ μοῦ ἔδωσαν τὰ κλειδιά· ἐπέρασα τὸ ἀπόγευμα ἐρευνώντας καὶ τὴν πιὸ παραμικρὴ γωνία του, μὰ οἱ κόποι μου ἔμειναν χωρὶς ἀποιβή, γιατὶ δὲν κατώρθωσα ν' ἀνακαλύψω τίποτε. Δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι κανένα μέρος ὅπου μποροῦσαν νὰ εἶχαν κρύψει τὸ πτῶμα. Δὲν εἶχε οὔτε κῆπο γιὰ νὰ τὸ θάψουν σ' αὐτόν. Ἐπέτρεψα τὰ κλειδιὰ λέγοντας ὅτι τὸ σπίτι δὲν μοῦ ἔκανε.

Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε καὶ τὸ μαρτύριό μου μεγάλωνε. Μιὰ φαρμακερὴ ἀμφιβολία μὲ βασάνιζε ἀδιάκοπα. Τέλος ἕνα πρωὶ μοῦ ἀνάγγειλαν ὅτι ἡ Παυλίνα ἦταν πιὰ ἐκτὸς κινδύνου, ὅτι ἐρχόταν στὸν ἑαυτό της.

Στὸν ἑαυτό της ; Τί ἐσήμαινε αὐτό ; Ὅτι θὰ τὴν ξανάβλεπα ὅπως τὴν εἶχα γνωρίσει ἄλλοτε ἢ ὅπως ἦταν τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας ; Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ ὅταν πλησίασα στὸ κρεββάτι της. Ἀδύνατη, ἐξαντλημένη χωρὶς δυνάμεις γιὰ νὰ κινηθῇ καὶ νὰ μιλήσῃ ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ μὲ κοίταξε. Τὸ βλέμμα της ἐξέφρασε ἀμέσως μιὰ κατάπληξη σὰ νὰ μὴ μὲ εἶχε δῇ ποτέ, μὰ συγχρόνως μοῦ φανέρωνε ὅτι τὸ λογικό της ξαναγύριζε.

Δὲν μ' ἀναγνώρισε καθόλου. Συνέβη αὐτὸ ποὺ εἶχε προβλέψει ὁ γιατρός. Φάνηκα σὰν ξένος στὰ ὡραῖα της τὰ μάτια τὰ ὁποῖα τὰ ξανάκλεισε κουρασμένη. Ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο γεμάτος δάκρυα. Στὴν καρδιά μου μπερδευόταν ἡ χαρὰ καὶ ὁ πόνος, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἀνησυχία.

Ἔξαφνα τὸ βδελυρὸ ψέμμα τοῦ Μακάρι μοῦ ξανάρθε στὴ θύμηση κι' ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ. Μοῦ φαινόταν σὰ νὰ τ' ἄκούω νὰ φωνάζῃ : «Σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια ! Ἐσένα δὲν σοῦ ἀρέσει νὰ τὴν πιστέψῃς, μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια ! Δὲν γίνεται ποτὲ ἔτσι ἕνα ἔγκλημα χωρὶς ἀφορμή !»

Κ' ἔτσι ὅταν ἦρθε μιὰ ἡ στιγμὴ τὴν ὁποία εἶχα τόσο ἐπιθυμήσει, τὴν ὁποία εἶχα ὀνειρευθεῖ, ὅταν τὸ λογικὸ ξαναγύρισε στὴν ἀγαπημένη μου φτωχὴ Παυλίνα, τὸ καταραμένο αὐτὸ ψέμμα ἔνοιωσα νὰ μ' ἐκμηδενίζει, νὰ μὲ συντρίβῃ, νὰ καταστρέφῃ τὴ χαρά μου.

Ἔπρεπε νὰ μάθω. Πῶς ὅμως ; Μποροῦσα νὰ ρωτήσω τὴν Παυλίνα ; Θὰ μποροῦσα νὰ ὑπολογίζω σὲ μιὰν ἀπάντηση ἐκ μέρους της ; Καὶ ἀκόμη ἡ ἀπάντησίς της αὐτὴ θὰ μὲ καθησύχαζε ; Ὤ ! ἂν κατώρθωνα νὰ δῶ τὸν Τζένερι ! Ἦταν ἴσως γι' αὐτὸ κακοῦργος, μὰ ἀσφαλῶς δὲν ἦταν τῆς ἴδιας ράτσας μὲ τὸ Μακάρι.

Ὑπὸ τὸ κράτος ὅλων αὐτῶν τῶν σκέψεων, κατέληξα σὲ μιὰ ἐξωφρενικὴ ἀπόφαση. Ὅταν κινδυνεύει κανενὸς ἡ ζωὴ καταλήγει στὰ ἄκρα. Ἐμένα κινδύνευε κάτι παραπάνω ἀπὸ τὴ ζωή μου : κινδύνευε ἡ εὐτυχία καὶ ἡ τιμὴ ἡ δική μου καὶ ἀκόμα καὶ τῆς Παυλίνας.

Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ πραγματοποιήσω τὸ τρελλό μου σχέδιο. Θὰ πήγαινα στὴ Σιβηρία καὶ μὲ κάθε τρόπο θὰ προσπαθοῦσα νὰ βρῶ τὸν Τζένερι γιὰ νὰ μάθω ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀλήθεια !

VI

Εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀλήθειας

Ἔπρεπε νὰ διασχίσω ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, τὴ μισὴ Ἀσία μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συνομιλήσω λίγα λεπτὰ μὲ ἕνα Ρῶσσο πολιτικὸ κατάδικο ! Ἕνα τέτοιο σχέδιο φαίνεται τρελλὸ καὶ ὅμως ἀποφάσισα νὰ τὸ πραγματοποιήσω. Τὸ χρῆμα, ποὺ εἶνε τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, τὸ εἶχα ἄφθονο καὶ θὰ τὸ σκορποῦσα ἀσυλλόγιστα. Ἐπίσης μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἀγγλίας στὴ Πετρούπολη μοῦ ἐξασφάλιζε κάθε προστασία καὶ ὑποστήριξη τῶν Ρωσσικῶν ἀρχῶν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ καλή μου Σούζη μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ συμμορφωθῇ κατὰ γράμμα πρὸς τὶς ὁδηγίες ποὺ τῆς ἄφησα : μόλις ἡ κατάστασις τῆς Παυλίνας ἐβελτιώνετο ἀρκετά, θὰ την ἐπήγαινε σὲ μιὰ λουτρόπολη. Τίποτε δὲν θὰ τῆς ἔλειπε, θὰ ἱκανοποιοῦσε καὶ τὴ παραμικρή της ἐπιθυμία. Ἂν ἡ περιέργειά της ἐκινεῖτο καὶ ζητοῦσε νὰ μάθῃ πῶς βρισκόταν στὸ σπίτι μου, ἡ Σούζη θὰ τῆς ἔλεγε ὅτι ἕνας συγγενής, ταξειδεύοντας στὴν Ἀγγλία, τὴν εἶχε ἐμπιστευθεῖ στὶς φροντίδες της. Ἐφόσον δὲ θὰ θυμόταν τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν, θὰ τὴν ἄφηνε ν' ἀγνοῇ τὸ γάμο της μαζί μου.

Ἀναγνώρισα, κατάκοιτον σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς φυλακῆς, τὸ δόκτορα Τζένερι

Ἡ Σούζη ὤφειλε νὰ μοῦ γράψῃ στὴν Πετρούπολη, στὴ Μόσχα καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Ρωσσίας ὅπου λογάριαζα νὰ σταθῶ.

Τὴν ἑπομένη ἐλογάριαζα νὰ ρύγω. Τὸ διαβατήριό μου εἶχε ὑπογραφεῖ, ἡ ἀποσκευές μου ἦσαν ἕτοιμες, ὅλα ἦσαν ἐν τάξει.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ θέλησα νὰ δῶ τὴν Παυλίνα. Ἴσως αὐτὴ νὰ ἦταν ἡ τελευταία φορά. Καθὼς πληροφορήθηκα ὅτι κοιμόταν, ἀνέβηκα ἀθόρυβα τὴ σκάλα καὶ μπῆκα μέσα στὴν κάμαρά της. Ὄρθιος μπροστὰ στὸ προσκεφάλι της γέμισα μὲ τὴν εἰκόνα της τὰ μάτια μου καὶ τὴν καρδιά μου Τὸ κεφάλι της ἀναπαυόταν στὸ μαξιλάρι καὶ ἡ κανονική της ἀναπνοὴ ἀνασήκωνε ἐλαφρὰ τὸ στῆθος της. Μοῦ φάνηκε ὡραία σὰν ἄγγελος. Θὰ ὁρκιζόμουν ἐκείνη τη στιγμὴ ὅτι εἶνε ἡ ἀγνότερα τῶν γυναικῶν. Καὶ ὅμως ἔφευγα σὲ λίγο γιὰ τὴ Σιβηρία.

***

Ὅταν ἔφτασα στὴν Πετρούπολη μοῦ εἶπαν ὅτι θὰ εὕρισκα πολλὰ ἐμπόδια στὴν πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου μου, μὰ ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσίς μου ἐστερεῖτο ὁλωσδιόλου πολιτικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐπειδὴ ἡ συστατικές μου ἐπιστολὲς προήρχοντο ἀπὸ ὑψηλὰ πρόσωπα, ἴσως νὰ κατώρθωνα νὰ ὑπερπηδήσω τὰ ἐμπόδια αὐτά.

Μὲ ρώτησαν ποιός ἦταν ὁ ἐξόριστος. Τοὺς ἀπάντησα ὅτι ἦταν ἕνας ἰταλός, ἕνας συνωμότης. Δὲν ἤμουν τόσο ἀπερίσκεπτος ὥστε νὰ φανταστῶ ὅτι εἶχε ἀναμιχθεῖ στὴν ὑπόθεση γιὰ τὴν ὁποία ἐξορίστηκε μὲ τὸ ὄνομα Τζένερι. Καὶ πράγματι στοὺς καταλόγους τῶν ἐξορίστων, δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ γραμμένο τὸ ὄνομα αὐτό. Μὰ αὐτὸ λίγο μ' ἐνδιέφερε, ἡ ἀστυνομία θὰ κατώρθωνε χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ.

Τὸ διαβατήριο μὲ τὸ ὁποῖο μ' ἐφωδίασαν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ταξειδέψω ὡς τὰ τελευταῖα ὅρια τοῦ Κράτους τοῦ Τσάρου στὴν Ἀσία, ἂν αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.